

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 801

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 30 noiembrie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.111 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 970 din Codul civil	2–3
Decizia nr. 1.210 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil	3–5
Decizia nr. 1.233 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400 ¹ din Codul de procedură civilă	6–7
Decizia nr. 1.332 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	7–8
Decizia nr. 1.363 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1–4 din Codul penal	9–10
Decizia nr. 1.372 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal	10–11
Decizia nr. 1.374 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal	12–13
Decizia nr. 1.412 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.111**

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 970 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 970 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tenco Import Export” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.970/299/2007 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta apreciază ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 970 din Codul civil și ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 din Codul civil și, în consecință, solicită respingerea ca atare a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.970/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 970 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tenco Import Export” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 61 din Constituție, deoarece permite ca „persoane private să stabilească convenții care să aibă putere de lege”. De asemenea, este contrară textelor constituționale invocate „modalitatea de reglementare a efectelor contractelor care sunt acte de drept privat”.

Judecătoria Sectorului 1 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 969 și art. 970 din Codul civil, cu următorul conținut:

— Art. 969: „*Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante.*”

Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege”;

— Art. 970: „*Convențiile trebuie executate cu bună-credință. Ele obligă nu numai la ceea ce este expres într-însele, dar la toate urmările, ce echitatea, obiceiul sau legea dă obligației după natura sa.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare și art. 61 referitoare la rolul și structura Parlamentului.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 121 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 13 martie 2009, a statuat că orice raport juridic obligațional dă dreptul creditorului de a pretinde și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a obligației asumate prin convenția încheiată între părți. Codul civil consacră în art. 970 principiul executării cu bună-credință a convențiilor civile, care implică, printre altele, executarea de bunăvoie a obligației de către debitor. În cazul în care acesta refuză executarea, total sau parțial, sau o execută necorespunzător, creditorul are dreptul de a pretinde

echivalentul prejudiciului cauzat de această împrejurare, respectiv despăgubiri.

În ceea ce privește prevederile art. 969 din Codul civil, Curtea constată că, prin Decizia nr. 311 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 26 martie 2009, a statuat că aceste dispoziții consacră principii importante ale dreptului civil român — principiul forței obligatorii a convențiilor civile „*pacta sunt servanda*”, principiul libertății contractuale, principiul relativității efectelor convențiilor și principiul irevocabilității actului juridic civil. Analizând motivele de neconstituționalitate invocate de autor, Curtea a constatat că acestea nu pot fi primite, prevederile criticate nefiind contrare

rolului de unică autoritate legiuitoare a Parlamentului. Încheierea unei convenții fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă, conform unei cauze morale și licite. Convenția astfel încheiată se impune părților întocmai ca legea, având caracter obligatoriu, iar nu facultativ.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 970 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tenco Import Export” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.970/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.210

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil, excepție ridicată de Chiarotto Tiziano în dosarele nr. 5.758/325/2009, nr. 5.733/325/2009, nr. 9.104/325/2009, nr. 9.105/325/2009, nr. 9.106/325/2009, nr. 9.107/325/2009, nr. 9.108/325/2009, nr. 9.109/325/2009, nr. 9.110/325/2009, nr. 9.111/325/2009 și nr. 5.748/325/2009 ale Judecătorei Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 229D/2010 și nr. 284—293D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 284—293D/2010 la Dosarul nr. 229D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că obligația mandatarului de a remite tot ceea ce ar fi primit în puterea mandatului reprezintă un principiu general ce se aplică fiecărui contract de mandat. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 1073 din Codul civil, arată că rămâne la aprecierea judecătorului fixarea daunelor, fără a contraveni prevederilor constituționale invocate de către autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.758/325/2009, și încheierile din 26 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.733/325/2009, nr. 9.104/325/2009, nr. 9.105/325/2009, nr. 9.106/325/2009, nr. 9.107/325/2009, nr. 9.108/325/2009, nr. 9.109/325/2009, nr. 9.110/325/2009, nr. 9.111/325/2009 și nr. 5.748/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.073 și art. 1.541 din Codul civil**, excepție ridicată de Chiarotto Tiziano.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1073 din Codul civil sunt neconstituționale întrucât „dau naștere arbitrariului, instanțele, în mod subiectiv, având posibilitatea de a alege între obligarea debitorului fie la îndeplinirea obligației, fie la dezdăunare, neexistând niciun criteriu de evaluare a daunelor.”

În ceea ce privește dispozițiile art. 1541 din Codul civil, apreciază că acestea sunt neconstituționale în măsura în care se solicită mandatarului să remită mandantului chiar și ce nu s-ar fi convenit acestuia, creându-se astfel o diferență nejustificată între contractul de mandat și alte contracte similare, cum ar fi cel de asistență juridică.

Judecătoria Timișoara arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate se aplică în mod egal tuturor destinatarilor legii, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii. Cât privește invocarea prevederilor art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală, se arată că prevederile legale criticate sunt norme de drept substanțial care nu îngădesc sub niciun aspect dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și nici dreptul la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1073 și art. 1541 din Codul civil, cu următorul conținut:

— Art. 1073: „*Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul, la dezdăunare.*”;

— Art. 1541: „*Mandatarul este dator, oricând i se va cere, a da seama mandantului de lucrările sale și de a-i remite tot ceea ce ar fi primit în puterea mandatului, chiar când ceea ce ar fi primit nu s-ar fi convenit mandantului.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 1541 din Codul civil se referă la obligația mandatarului de a da socoteală și de a răspunde pentru îndeplinirea mandatului. Această obligație reprezintă îndatorirea mandatarului de a-i aduce la cunoștință mandantului toate informațiile referitoare la demersurile și rezultatele obținute, precum și de a-i preda bunurile sau valorile primite în temeiul mandatului, inclusiv înscrisurile doveditoare ale actelor juridice.

Obligația mandatarului de a remite mandantului tot ceea ce ar fi primit în puterea mandatului, chiar când ceea ce ar fi primit nu s-ar fi convenit acestuia din urmă, este justificată de faptul că actele juridice pe care mandatarul le-a încheiat produc efecte direct între terți și mandantul în numele căruia au fost încheiate acele acte, iar nu între mandatar și terți. Dacă terțul dorește

restituirea unei sume sau a unui bun, el va acționa direct pe mandant, care va trebui să restituie ce a obținut necuvenit. Mandatarul, nefiind parte contractantă, nu are nicio obligație în acest sens.

De asemenea, Curtea constată că obligația mandatarului de a da socoteală pentru îndeplinirea mandatului este prevăzută și în alte legislații, de exemplu art. 1.993 din Codul civil francez (potrivit căruia orice mandatar este obligat să dea socoteală de gestiunea sa și să justifice mandantului în legătură cu tot ce a primit în virtutea procurii sale, chiar dacă ceea ce ar fi primit nu ar fi datorat mandantului) și art. 1.713 din Codul civil italian (potrivit căruia mandatarul trebuie să dea socoteală pentru acțiunile sale și să-i înmâneze mandantului tot ceea ce a primit datorită mandatului).

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia se creează o diferență nejustificată între contractul de mandat și cel de asistență juridică din perspectiva obligației de a da socoteală, Curtea constată că nici aceasta nu este întemeiată. Astfel, în analiza contractului ce se încheie între avocat și clientul său trebuie pornit de la dispozițiile Legii nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Dispozițiile art. 3 din legea precizată evidențiază modul în care se realizează activitatea avocatului, iar potrivit art. 28 alin. (1) din aceeași lege „*avocatul înscris în tabloul baroului are dreptul să asiste și să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândește dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență.*”

Din cuprinsul legii privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și din efectiva exercitare a acestei profesii rezultă că acest tip de contract — contractul de asistență juridică — este un contract complex care, deși prezintă unele asemănări cu contractul de mandat, din specificul unor activități pe care le poate desfășura avocatul, este distinct de acesta din urmă. În timp ce

reprezentarea convențională poate fi făcută de orice persoană cu capacitate de exercițiu deplină, asistența avocațială este de atributul exclusiv al avocatului. În virtutea contractului de asistență juridică se nasc drepturi și obligații specifice profesiei de avocat, drepturi și obligații care nu pot fi regăsite și în ceea ce privește mandatarul. De asemenea, Curtea observă că tipologiile pe care activitatea avocatului le îmbracă excedează celor cunoscute activității de mandatar.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 din Codul civil, Curtea constată că prin Decizia nr. 432 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2008, a statuat că acest text stabilește regula de principiu privind efectele obligațiilor, și anume de a da creditorului dreptul de a urmări și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecutare. Finalitatea textului este evidentă și constă în realizarea drepturilor legale ale creditorului prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri. Asemenea reglementări creează condițiile indispensabile valorificării dreptului de proprietate privată, dând expresie principiului garanțării și ocrotirii acestuia, în mod egal, indiferent de titular.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia României.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil, excepție ridicată de Chiarotto Tiziano în dosarele nr. 5.758/325/2009, nr. 5.733/325/2009, nr. 9.104/325/2009, nr. 9.105/325/2009, nr. 9.106/325/2009, nr. 9.107/325/2009, nr. 9.108/325/2009, nr. 9.109/325/2009, nr. 9.110/325/2009, nr. 9.111/325/2009 și nr. 5.748/325/2009 ale Judecătoria Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.233

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihaela Ecaterina Petcu în Dosarul nr. 4.994/280/2009 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.994/280/2009, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Mihaela Ecaterina Petcu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că „dreptul de proprietate este încălcat prin începerea executării silite asupra unui bun aflat în coproprietate, înainte de a se proceda la efectuarea partajului. Numai prin efectuarea partajului înainte de începerea executării silite se respectă atât principiul potrivit căruia sunt supuse executării silite bunurile aflate în proprietatea exclusivă a debitorului [...], cât și prevederile art. 33 din Codul familiei și cele ale art. 493 alin. 1 din Codul de procedură civilă”.

Judecătoria Pitești — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 400¹ din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: *„Împărțirea bunurilor proprietate comună poate fi hotărâtă, la cererea părții interesate, și în cadrul judecării contestației la executare.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat, de exemplu prin Decizia nr. 590 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 19 iunie 2008, și Decizia nr. 379 din 14 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 7 noiembrie 2003. Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile art. 400¹ din Codul de procedură civilă asigură, pe de o parte, protejarea intereselor patrimoniale ale acelor coproprietari care nu sunt parte în raportul juridic supus judecării, iar pe de altă parte, permit creditorilor să treacă la executarea silită al cărei obiect îl pot constitui doar bunurile debitorului. Astfel, existența proprietății comune împiedică temporar realizarea executării silite, numai după finalizarea procedurii de împărțeață a bunurilor indivize executarea putând continua cu privire la bunurile ce aparțin exclusiv debitorului urmărit.

Prin efectul partajului, creditorul păstrează posibilitatea fie de a urmări întregul bun care a făcut obiectul partajului, dacă acesta a fost atribuit debitorului, fie sulta la care a fost obligat coproprietarul nedebitor căruia i-a fost atribuit bunul, fie partea cuvenită debitorului din prețul obținut din vânzarea întregului imobil.

Așa fiind, Curtea a reținut că reglementarea criticată are ca finalitate protejarea intereselor coproprietarilor nedebitori, puși, în acest mod, la adăpost de riscul de a fi obligați să participe la achitarea unei datorii care nu le incumbă, efectuând astfel o plată nedatorată.

Atât considerentele, cât și soluția deciziilor amintite sunt pe deplin valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihaela Ecaterina Petcu în Dosarul nr. 4.994/280/2009 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.332 din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marian Dobrin în Dosarul nr. 17.972/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.
Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 17.972/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de Marian Dobrin cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă ca nefondată o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 102 alin. (3) lit. a) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă egalitatea în drepturi și dreptul la muncă, întrucât aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce autovehicule pentru o perioadă de 90 de zile pentru conducerea sub influența băuturilor alcoolice, fără posibilitatea ca agentul constator, respectiv instanța de judecată să individualizeze sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce în funcție de circumstanțele de săvârșire a faptei și de gradul de alcoolemie, creează o situație discriminatorie între diverșii subiecți activi ai contravenției și îngrădește dreptul la muncă al unei anumite categorii socio-profesionale, și anume conducătorii auto profesioniști care nu săvârșesc fapta în exercițiul profesiei.

Tribunalul Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marian Dobrin în Dosarul nr. 17.972/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, având următorul cuprins: „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) conducerea sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie, potrivit legii, infracțiune;”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea textului de lege criticat, în sensul individualizării sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce autovehicule pentru conducerea sub influența băuturilor alcoolice, în funcție de circumstanțele de săvârșire a faptei și de gradul de alcoolemie. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.363

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1—4 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1—4 din Codul penal, excepție ridicată de Lică Poiană și Ionel Andrei în Dosarul nr. 3.327/89/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, arătând că, în realitate, autorul excepției solicită instanței de contencios constituțional să se pronunțe cu privire la interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.327/89/2008, **Tribunalul Vaslui — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 1—4 din Codul penal**, excepție ridicată de Lică Poiană și Ionel Andrei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (11) referitoare la principiul prezumției de nevinovăție, art. 45 referitoare la *Libertatea economică*, art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* raportat la art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Interzicerea privării de libertate pentru datorii*, deoarece în actuala reglementare formularea este ambiguă, fapt ce generează o practică neunitară a instanțelor de judecată în aplicare. În opinia sa, textul lasă judecătorilor posibilitatea de a aplica discreționar atât dispozițiile din Codul penal, cât și dispozițiile din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului.

Tribunalul Vaslui — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția formulată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1—4 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără aceasta eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu exista provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în prezenta cauză, autorii excepției nu au motivat-o din perspectiva unor vicii de constituționalitate. Astfel, aspectele inserate conțin critici la adresa modului de interpretare și de aplicare a legii și la existența unei practici neunitare în rândul instanțelor de judecată. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra

constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. De asemenea, în acord cu art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, numai „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești*”.

Pe cale de consecință, prezenta excepție urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1—4 din Codul penal, excepție ridicată de Lică Poiană și Ionel Andrei în Dosarul nr. 3.327/89/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.372

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Relu Teodorescu în Dosarul nr. 925/271/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 925/271/2006, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal**, excepție ridicată de Relu Teodorescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice referitoare la interdicția întemnițării pentru persoanele care nu sunt în măsură să execute o obligație contractuală, deoarece pentru faptele reținute în sarcina sa există sancțiunea prevăzută de art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori nu și-a exprimat opinia cu privire la fondul excepției formulate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără aceasta eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării deciziilor nr. 855 din 24 iunie 2010, publicată

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Relu Teodorescu în Dosarul nr. 925/271/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 3 august 2010, și Deciziei nr. 566 din 27 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 982 din 4 noiembrie 2005, Curtea Constituțională a statuat că „înșelăciunea, în oricare dintre variantele sale, este o infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. În toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată. Scopul acestei reglementări este acela de a-i proteja pe cei ce își exercită cu bună-credință drepturile și libertățile economice, comerciale, inclusiv pe cele contractuale.

[...] Drept urmare, prin incriminarea ca infracțiune de înșelăciune a faptei săvârșite prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase, precum și a faptei de inducere sau menținere în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 11 și 20 din Legea fundamentală, referitoare la «dreptul internațional și dreptul intern», respectiv la «tratatele internaționale privind drepturile omului».

De asemenea, așa cum rezultă din chiar conținutul textului criticat, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune, care induce co-contractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor constituționale menționate, precum și a celor ale art. 11 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice referitoare la interdicția întemnițării pentru persoanele care nu sunt în măsură să execute o obligație contractuală este nepertinentă.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.374

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Viorica Titina în Dosarul nr. 4.077/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială „Gidacom” — S.R.L. Iași, doamna avocat Daniela Arhire din cadrul Baroului Iași, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Societatea Comercială „Gidacom” — S.R.L. Iași, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul excepției nu a motivat-o.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.077/121/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal**, excepție ridicată de Viorica Titina.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice referitoare la interdicția întemnițării pentru persoanele care nu sunt în măsură să execute o obligație contractuală, precum și ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și

a libertăților fundamentale referitoare la dreptul oricărui acuzat de a fi prezumat nevinovat până ce vinovăția sa va fi stabilită legal. Nu a arătat însă în concret în ce constă contrarietatea dispozițiilor contestate cu prevederile invocate.

Curtea de Apel Galați — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente prin avocat, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că din notele scrise ale autorului excepției nu rezultă în ce constă contrarietatea dispozițiilor criticate cu Legea fundamentală. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările adresate acesteia trebuie să fie scrise și **motivate**. O simplă enumerare a unor texte constituționale ori din tratate internaționale presupus afectate de normele criticate nu reprezintă o veritabilă

critică, instanța de contencios constituțional neputându-se substitui autorului în motivarea acesteia.

Pe cale de consecință, Curtea urmează a respinge prezenta excepție ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Viorica Titina în Dosarul nr. 4.077/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.412

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

excepție ridicată de comuna Lueta — județul Harghita în Dosarul nr. 352/268/2010 al Judecătoriai Odorheiu Secuiesc și de Centrul de Sănătate Urlați în Dosarul nr. 10.392/281/2010 al Judecătoriai Ploiești.

La apelul nominal se prezintă partea Societatea Comercială „Sapacki Construct” — S.R.L. din comuna Apostolache, satul Valea Cricovului, județul Prahova, prin avocatul Elena Roxana Constantinescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 766D/2010 și nr. 3.548D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocatul părții prezente și reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.548D/2010 la Dosarul nr. 766D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Societății Comerciale „Sapacki Construct” — S.R.L., care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că scopul în care aceasta a fost invocată îl reprezintă exclusiv tergiversarea judecării cauzei aflate pe rolul instanței de fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că obiectul criticii îl constituie preținse lacune de reglementare ale normei procedurale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 352/268/2010 al Judecătoriai Odorheiu Secuiesc, și prin Încheierea din 13 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.392/281/2010 al Judecătoriai Ploiești, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de comuna Lueta — județul Harghita, respectiv de Centrul de Sănătate Urlați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin, în principal, că dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt defectuos redactate, întrucât legiuitorul omite să precizeze data de la care începe să curgă termenul de 3 zile pentru introducerea contestației împotriva modului stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, încălcând astfel norma constituțională care garantează liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu stabilesc procedura după care se judecă contestația, lăsând la aprecierea instanței procedura de urmat și calea de atac, legea nestabilind în mod clar și neechivoc drepturile și obligațiile procesuale ale părților și nici căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate în această contestație. Astfel, lipsa căii de atac împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță încalcă și dispozițiile constituționale ale art. 24, deoarece dreptul la apărare implică posibilitatea neechivocă și reală a părților de a beneficia de dreptul de a sesiza o instanță superioară pentru a controla legalitatea și temeinicia unei hotărâri.

Judecătoria Odorheiu Secuiesc și Judecătoria Ploiești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată. Dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (3), prin formularea acestui text de lege nefiind îngreunat liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil ale celui nemulțumit de

modul de stabilire pentru eliberarea sau restituirea sumei rezultate din executare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 1.293 din 8 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 737 din 29 octombrie 2009, prin care s-a statuat, cu referire la critici identice celor din prezenta cauză: „Complinirea lacunelor textelor de lege prin efectuarea controlului de constituționalitate excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.” De asemenea, Guvernul consideră că textul de lege criticat reglementează un caz particular de contestație la executare, nefiind încălcate drepturile constituționale protejate, întrucât reglementarea executării silite, în ansamblul său, conferă suficiente garanții care au fost concepute pentru respectarea intereselor celor implicați, în acest sens fiind dispozițiile art. 401 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, care stabilesc ca moment de început al curgerii termenului de exercitare a contestației momentul la care contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care îl contestă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „*Cel nemulțumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare poate cere executorului să consemneze obiecțiile sale în procesul-verbal, care poate fi contestat în termen de 3 zile. Contestația suspendă de drept eliberarea sau, după caz, distribuirea. Judecata ei se face de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și în art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată ca s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat, de exemplu prin Decizia nr. 733 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 957 din 28 noiembrie 2006. Cu acel prilej, Curtea a apreciat că „dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă, analizate în coroborare cu cele ale art. 399 din același cod și cu întregul sistem normativ al procedurii executării silite, nu contravin prevederilor constituționale care consacră accesul liber la justiție, așa cum fără temei susține autorul excepției, orice parte interesată sau vătămată printr-un act de executare, altul decât cel prevăzut de textul de lege criticat, având posibilitatea să se adreseze cu contestație instanței de judecată.”

În ceea ce privește termenul de 3 zile pentru contestarea procesului-verbal întocmit de executorul judecătoresc cu ocazia distribuirii sumelor rezultate din executare, Curtea constată că prin art. 570 alin. 2 se instituie o normă specială, ce derogă de la prevederile de drept comun referitoare la executarea silită cuprinse în Codul de procedură civilă, respectiv de la prevederile art. 401 alin. 1 lit. a), care prevăd un termen de 15 zile pentru contestarea actului de executare. Derogarea normei speciale privește numai întinderea termenului, iar nu și momentul de la care acesta începe să curgă, care rămâne cel stabilit în norma de drept comun, și anume de la data când contestatorul a luat cunoștință de actul de executare, *recte* procesul-verbal referitor la eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare pe care îl contestă. Sub acest aspect,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de comuna Lueta — județul Harghita în Dosarul nr. 352/268/2010 al Judecătorei Odorheiu Secuiesc și de Centrul de Sănătate Urlați în Dosarul nr. 10.392/281/2010 al Judecătorei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea procesului cu celeritate, expresie a principiului constituțional referitor la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Referitor la critica de neconstituționalitate, potrivit căreia lipsa căii de atac împotriva hotărârii prin care se soluționează contestația încalcă dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al părților, Curtea reține că din interpretarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu rezultă că acesta consacră expres sau implicit dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut doar în materie penală. De asemenea, nici art. 13 din Convenție, care se referă la dreptul la un „recurs efectiv”, nu are semnificația asigurării dublului grad de jurisdicție, ci doar a posibilității de a se supune judecării unei instanțe naționale.

În plus, Curtea observă că, așa cum a statuat în numeroase cauze, accesul la justiție, garantat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

